

FLORA¹⁹
THEATRE
FESTIVAL
OLOMOUC

19

2

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

DIVADELNÍ FLORA – SO 9/5/2015

VÍC NEŽ PLNOLETÁ, A PŘESTO ZÁHADNÁ

Naplnit jistou historickou povinnost (zkrátka vypsat se ze své zodpovědnosti vůči dějinám), a to nejenom proto, že právě čtete druhé číslo, je mnohdy velmi obtížné. Včerejší vydání zpravodaje vás čtenáře mělo (a snad se tak stalo) všemožně naladit na vždy výtečnou atmosféru Divadelní Flory i na obsah našich festivalových novin. Od druhého čísla zajíždíme model, se kterým se budete setkávat do konce festivalu – tedy jak už inzerovala Dominika Šíroková, s více rozhovory, recenzemi a dalšími bonbonky. Dostanu se k nim hlouběji v textu.

Divadelní Flora je celý jeden rok plnoletá. Psát o mladé, perspektivní slečně, která má devatenáct, přináší řadu výzev. Jak popsat nepředvídatelné střídání stability s častější labilitou, aby ji člověk příliš nezranil, bude naším úkolem na dalších stránkách. V druhém čísle tedy najdete rozsáhlejší pojednání právě o stárnutí. V recenzi na inscenaci Peklo – Dantovské variace, která se stáří trochu týká, i v rozhovoru s hercem Davidem Prachařem se tohoto citlivého tématu velmi dotýkáme.

Od tohoto čísla také na našich stránkách ob-

jevíte populární (troufám si říct „vtipný“ a „nekorektní“) foto komiks a žhavou novinku – storytellingovou zpověď lidí, kteří pro vás/nás Divadelní Floru připravují.

Mezi festivalovými představeními potkáte řadu našich redaktorek s diktafonem a možná se stane, že vás osloví – nebojte se jim prosím odpovědět. Nekoušou. A my rádi uslyšíme váš názor a zkrátka CHCEME DRBY! Což mi připomíná, že se mezi pokladními šušká, že jsou ještě k dispozici nějaké lístky na vynikající inscenace, které můžeme více než doporučit.

Po prvním dni každý ohledává hrany, za které se v tištěném festivalovém médiu dá zacházet. Věřte, že od obecně informativních úvodníků se dostanu k něčemu drásavějšímu a štvavějším; ale nebojte se – dříve než se definitivně vztekly pes kreativity utrhne z řetězu mé jemné duše, festivalové noviny převezme Dominika, která dá řádkům úvodníku, tohoto z nejposvěcenějších žánrů, ten správný šmrnc.

Martin Macháček

PROGRAM

SO 9

10:00–18:00 Konvikt / parkán & šapitó
VINTAGE.MARKET – Flora special

11:00 Wurmova 7 / Freskový sál
WORKSHOP s Natašou Novotnou (420PEOPLE)

13:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky
DEBATA SE 420PEOPLE

13:00 Konvikt / parkán
STREET SHOW **Cirkus LeVitare**

14:30 S-Cube
POSLEDNÍ TRIK GEORGESE MÉLIÈSE
Divadlo Drak Hradec Králové

16:30 Konvikt / Divadlo K3
PEKLO – DANTOVSKÉ VARIACE
Nebeský–Trníková–Prachař & 420PEOPLE
& Experimentální prostor NOD

19:00 Moravské divadlo
POTKANI
Divadlo Andrea Bagara Nitra

22:00 Konvikt / šapitó
THEATREMATCH

23:30 Konvikt / šapitó
DJ ZLATOMIL

TO JE NEJVÍC HOLLYWOODSKÉ

Po premiéře inscenace Moravského divadla jsem zastihl režiséra, dramaturga a překladatele Šimona Dominika na scéně v popremiérovém bujaří a bourání scény. Mezi vrtačkami, sbíječkami a tukání kladívkem jsme hovořili o jinak docela jemných věcech, třeba o Hollywoodu v Olomouci.

Co říkáte na to, že na počest premiéry vaší inscenace roztáhli před Moravským divadlem koberec?

To jsem ještě nezažil.

Má to pro vás symbolický význam?

Veliký, protože to připomíná ty největší hollywoodské hvězdy. Sice jsme v Olomouci, ale člověk se tomu pocitu – že je v Hollywoodu – prostě neubrání a to je dobré.

Přijde vám na tom všem hollywoodské i to, že vaše inscenace zahájila takhle prestižní festival, jako je Flora?

To je nejméně hollywoodské! Já jsem sice do včerejška nevěděl, že Emmou Divadelní Floru zahajujeme, ale popravdě jsem svůj režii ještě festival neotevíral. Mám z toho pochopitelně velkou radost.

Fascinuje vás Anglie doby, ve které žila Jane Austenová?

Mě dost fascinuje Anglie jako taková, takže asi i téhle doby. Já jsem známý anglofil a anglických her jsem režíroval celkem dost, navíc jsem jich několik i přeložil. Teď se to celé

tak pěkně propojilo. Moje nejoblíbenější hra je Arkádie od Toma Stopparda, koneckonců jsem ji taky inscenoval. Odehrává se v roce 1812 a Emma je z roku 1816 a pro mě osobně to byl příjemný návrat do tohoto „historického“ světa.

Kdybyste měl jako režisér oddělit Austenovou od Stopparda...

To se nedá srovnávat. Stoppard píše těžce intelektuální komedie a Austenová je orientovaná na romantárny. Přesto si myslím, že oba póly anglické literatury mají něco do sebe, a bavilo mě dělat oboje. Samozřejmě je mi bližší Stoppard ironickým humorem, ale není problém ho najít i v Austenové. Takže v něčem to od sebe zas tak moc vzdálené není.

Proč je vám bližší právě ironie?

Sám se za ironika s odstupem považuji. To mi hodně konvenuje, a i proto jsme se do inscenace Emma tu ironii a odstup snažili přenést. Když ve Velké Británii adaptují do filmu nebo na televizní obrazovku Austenovou, tak si z toho dělají legraci, protože se to dneska opravdu nedá brát vážně a doslova. Nějak

ký nadhled to potřebuje a ten jsme se snažili přenést i my.

Přišlo mi, že jste s určitou naivitou v inscenaci pracoval vědomě.

Tento aspekt se nedá pominout, protože je to vrostlé do samotné látky i příběhu. Je to věc, se kterou se musí počítat, a je potřeba ji přiznat a hrát s ní. Snažit se to popřít je nesmysl.

Současné publikum se tomu sentimentu spíš směje, než aby je to chytalo za srdce.

To já v podstatě nevím, jak to bude fungovat. Dneska jsem na premiéře viděl plačící diváčky, takže to funguje, i ta romantická linka. Diváků, co to vezmou s nadhledem, bude asi víc, ale evidentně to působí i na city. Jsem zvědavý, kdo bude tvořit majoritu.

Nepřijde vám, že se motiv prostředí, které žije z drbů, objevuje i v divadelním světě? Pracujete s tím nějak?

Zní to zajímavě, ale v případě Emmy jsem s tím nepracoval. Když jsem si nakonec spojíl to, jak se někteří herci chovají, jsou v tom určité vzorce, ale jak říkám, do Emmy jsem je nezapojil.

Říkal jste, že je vám bližší ironie.

Publikum v globálu reaguje víc úlevně než dojatě, ale kdo ví.

Za rozhovor děkuje Martin Macháček

ŠIMON DOMINIK

Režisér, dramaturg a překladatel. Vystudoval režii na Katedře činoherního režie na DAMU. V Západočeském divadle Cheb působil mezi lety 2011 a 2014, dále režíroval na řadě českých scén, jako jsou Městské divadlo Zlín, Horácké divadlo Jihlava a další. Jeho překlad Stoppardovy hry Na flámu se uváděl na řadě scén, včetně Divadla na Vinohradech.

KAŽDÁ ŽENSKÁ CHCE BÝT PRINCEZNA

Kromě Šimona Dominika jsem po premiéře přepadl také dvojici dam – dramaturgyni Markétu Machačikovou a herečku Lenku Kočišovou. V uvolněné atmosféře separovaného budoáru jsme mluvili především o romantice.

S Šimonem Dominikem jsme mluvili mimo jiné o tom, že se v současné dramaturgii sahá po romantických titulech...

Markéta Machačiková: Myslím, že je atraktivní objevovat tituly, které se nám z nějakého důvodu zdají staré, a snažit se je vyložit současně. Zároveň si myslím, že v současnosti, kdy jsme permanentně obklopení hrubostí a nevládností, je dobré nacházet nějakou křehkost a něhu.

Přišlo mi, že jste pracovali s parodií seriálové estetiky a banality...

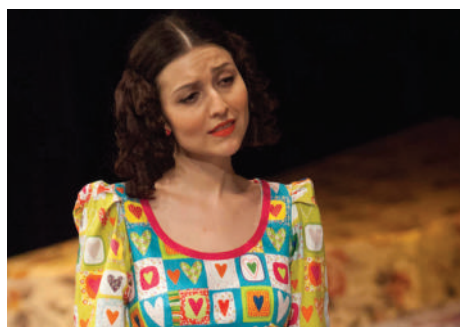
Lenka Kočišová: Já jsem se seriálovými vlivy moc nezabývala. Snažila jsem se vrátit ke svým šestnácti, sedmnácti letům. Opravdu to jinak nešlo, než se obrátit do tohoto období a vzpomínat, jaká jsem měla přání nebo sny, když jsem nevěděla, o čem je život nebo jak bude vy-

padat nastávající partner. Myslím, že je to v každé ženě i dnes, ale chvála bohu se to moc neprojevuje.

Emma si myslí, že má nad vším největší nadhled a situacím vládne. Přitom je v nich nejvíce namočená a ze všech postav nejzranitelnější...

LK: Každá ženská chce být princezna a někdy se topí ve vlastních... jak to říct slušně? Problémech! Zkrátka nechce, aby ji život házel tam, kam chce on.

Za rozhovor (a květinu v klopě) děkuje Martin Macháček

MARKÉTA MACHAČIKOVÁ

Absolventka dramaturgie činoherního divadla DAMU. Od roku 2013 působí jako dramaturgyně činohry Moravského divadla Olomouc. Pracuje také jako překladatelka, do češtiny převedla např. Stendhalův spis *Racine* a *Shakespeare*.

LENKA KOČIŠOVÁ

Studovala konzervatoř v Košicích a poté činoherní herectví na brněnské JAMU. V souboru Moravského divadla funguje od roku 2008. Mimo domovskou scénu hostuje např. v Divadle Tramtarie.

NEBESKÝ-TRMÍKOVÁ-PRACHAŘ & 420PEOPLE

PEKLO JE STAV DUŠE

PEKLO – DANTOVSKÉ VARIACE tvůrčího týmu Jan Nebeský, Lucie Trmíková, David Prachař a tanečního souboru 420PEOPLE textově vychází z první části Božské komedie Dante Alighierioho. Jde o pozoruhodnou inscenaci, která se rozhodně nezabývá pouze peklem.

Inscenace v režii Jana Nebeského už od prvního pohledu na bílou scénu napovídá, že půjde o silně vizuální představení. Navíc je ale i plně funkční, organicky mísí činohru, tanec i minimalistické beaty Jana Šikla bez toho, aby se tyto složky vzájemně přebíjely.

Dante Davida Prachaře se svou průvodkyní Beatrice (Lucíí Trmíkovou) procházejí peklem v předvečer Dne vzkříšení, tedy tehdy, kdy tam je i Kristus. („Bůh je v pekle. Bůh je mrtev.“) Po cestě se setkávají s rozličnými typy hříšných duší – násilníky, zrádci atd., které mistrně představují čtyři členové 420PEOPLE. V inscenaci však nejde jen o Danteho text – tematicky se zabývá krizí středního věku, samotou, nudou. Oba hlavní představitelé by za Danteho dob určitě propadli peklu – a možná nakonec i dnes? Peklo totiž není jen místem samotným, peklo sídlí v duši člověka, tady a teď; není třeba čekat na smrt.

V Pekle se střetávají patos a lehkost, extáze a nuda, chvílemi se inscenace pohybuje až na hranici show. Danteho text není muzeálně zachován, opečováván a přednášen, ale čten očima dnešních divadelníků, kteří vypichují to bolestně aktuální. Vše se odehrává s lehkostí, chvílemi až cynismem, Prachař ve svém projevu přechází od mluvy do zpěvu a rapu, tanečníci neváhají zapojit do hry bílou jelení hlavu, paruky i tanec na podpatcích (tři muži, jedna žena).

Inscenace je mimořádně zručně režijně uchopená, pozoruhodná je vysoká míra konkrétnosti – což v českém divadle nebývá vždy běžné –, svižný rytmus a dobře pointované jednotlivé situace. Herectví vyniká precizností a čistotou gest. Vše je posíleno i scénografickým řešením – černobílé kostýmy, na začátku a konci představení „pekelné“ červeně nasvícené hlediště a bílý stůl a židle, ze kterých tanečníci staví rozličné objekty (např. ze stoliček postupně stavěná věž).

Snad jen text je chvílemi hůře srozumitelný, když se třístí mezi Danteho a Beatrice a když se sráží s paralelní jevištní akcí tanečníků. Stojí dost úsilí soustředit se na vše naráz, ale pozorný divák se těmito občasnými nedokonalostmi určitě nenechá odradit. V Pekle nejde jen o ilustrování Danteho textu, ale o plnokrevné rozehrání tématu, což je asi největší klad celé inscenace.

Barbora Chovancová

PEKLO? TO JE ZAČAROVANÝ KRUH!

S Davidem Prachařem jsme se sešli ihned po představení, a přestože byl žíznlivý, tak nám věnoval několik svých drahocenných minut pro následující rozhovor. Popovídali jsme si o pekle, strachu, představách a nezapomněli jsme se ani zeptat na spolupráci s 420PEOPLE a Janem Nebeským.

Jak se vám hrálo v prostoru Divadelního sálu Uměleckého centra Univerzity Palackého?

Peklo hrajeme vlastně v Praze v NoDu v prostoru podobném tomuhle, tudíž se mi hrálo výborně. Na půdě už taky hrají podruhé a ten prostor je moc hezký.

Jak se vlastně cítíte po odehrání takového představení. Jste vyčerpaný, nebo naopak se vám uleví?

Tak strašně moc náročné to zase není. Když uvážím, že jsme ráno nastoupili do vlaku, jeli jsme sem do Olomouce, ubytovali jsme se. Pak jsme měli technickou zkoušku tady kvůli mikrofonom a světlu. Teď už se těším jen na pivo.

„Peklo není místo, ale stav duše“ zní slogan inscenace. Co pro vás znamená peklo?

Pro každého peklo znamená něco jiného. Mně se někdy stačí podívat na televizi nebo jít po ulici a může to být peklo. Myslím, že máme především určité představy o pekle. Měl je také Dante Alighieri, autor Božské Komédie, kde je první částí Peklo. Psal to celý život, což podle mě znamená, že pro něho peklo ztělesňovalo nějaké místo, kde se odehrává apokalyptická část posmrtného života. Je třeba zajímavé, že pro Danta je peklo královstvím ledu. Lidé tam jsou zmrzlí. My většinou máme peklo spojené s nějakým teplem, ohněm. Ale velká zima a velké teplo je v podstatě to samé.

Co by vás z pekla nejvíce děsilo, z čeho máte konkrétně strach?

Tak peklo je bezčasí. Už i Karel Hynek Mácha psal „toť, co se nic nazývá“. Znamená to něco nepojmenovatelného. Představitelné věci nás přece jen lekají nebo děsí, ale pořád se pohybujeme v rámci nějakých představ. Já si myslím, že peklo je vlastně ještě za těmi představami. Je to něco, co si člověk představí, ale zároveň je to nekonečné. My lidé máme strach z konečnosti, protože všichni jednou umřeme, ale současně nás děsí i ta nekonečnost. Je to začarovaný kruh.

Inscenace Peklo je již vaše druhá spolupráce s tanečním souborem 420PEOPLE. Chystáte nebo alespoň uvažujete o nějaké další spolupráci?

Určitě uvažujeme, ale pořád se pohybujeme na tenkém ledu grantu a podobných zá-

ležitostí. Připravovat představení znamená udělat to velmi rychle v nějakém prostoru a s nějakou finanční podporou, kterou musíme chvilku hledat. Není to jednoduché ani v Praze ani kdekoli jinde. Zkrátka, že si člověk může splnit sen, není tak jednoduché. Většinou je to otázka času a peněz.

Kromě herectví se věnujete také režii. Jaký rozdíl vidíte v tom, když se musíte soustředit na režijní i hereckou složku, a když se soustředíte pouze na herectví jako v případě Pekla?

Já to zkouším dělat různými způsoby. Režie spočívá v tom, že člověk pracuje se svou představou a s tvůrčím týmem ji pak dává dohromady. Když pracuji například s 420PEOPLE – Natašou Novotnou a Václavem Kunešem –, je to taková partnerská spolupráce. Režie tak splývá v naší společné komunikaci a inscenace vzniká na základě dialogu mezi námi.

S režisérem Janem Nebeským spolupracujete už od dob Divadla Komédie. Máte si ještě stále co předávat, co se týká inspirace a nápadů?

Samozřejmě, my už spolu komunikujeme nějakých 35 let. Snažíme se stále dělat něco, co nás baví a zajímá.

Hrajete v Národním divadle a v Experimentálním prostoru NoD. Co vás oslovuje více?

Baví mě obojí dohromady. To se tak snoubí. Je to jako, když spisovatel píše povídku nebo román. Jsou to pro něj určité útvary, ale ta důležitost a „vážnost“ je pro něj stejná. Vlastně je to pouhé zmáhání jiných prostorů, které člověk musí použít.

Za rozhovor děkuje Tereza Tylová

DAVID PRACHAŘ

Divadelní i filmový herec. Studoval na pražském DAMU. Své první angažmá dostal v divadle S. K. Neumanna (dnešní Divadlo pod Palmovkou). Dalšími divadly, kde působil, jsou divadlo E. F. Buriana, Činoherní klub, Divadlo Komédie a od roku 2002 se stal členem činohry Národního divadla. Získal dvě ocenění Alfréda Radoka (dnešní Ceny divadelní kritiky) za roli Hamleta v roce 1994 a za Marlowova Fausta roku 2001. Také byl dvakrát nominován na cenu Thálie. V Divadle Komédie navázal spolupráci s Janem Nebeským, s kterým spolupracuje dodnes v experimentálním prostoru NoD. Zajímají je konfrontace evropských významných literárních děl s uměleckými tématy.

ANKETA

Co ve vás městská hra zanechala? Otevřela vám nový náhled na Olomouc?

Tereza – Viděla jsem spoustu míst, kam bych se jinak nepodívala. A Olomouc mi přijde zase o něco přátelštější. Myslím, že je dobře, že tento projekt vznikl, mám ráda tu hravost.

Zuzka – Předčilo to moje očekávání, vlastně jsem vůbec nevěděla, co od toho čekat. Tleskám lidem, kteří to připravili, protože to nemělo chybu.

Pepa – Pro mě to byl taky úžasný zážitek. Nejvíce se mi líbilo, jak jsme šli do katakomb, protože jsem se do nich nikdy předtím nedostal, ačkoli jsem rodilý Olomoučák.

KOLIK OLOMOUCÍ ZNÁŠ, TOLIKRÁT JSI ČLOVĚKEM

Koncept městské hry TISÍC A JEDNA OLOMOUC ve spolupráci Divadla na cucky a budapešťského souboru KOMA Bázis umožňuje účastníkům nahlédnout do vnitřního života města a stát se součástí příběhů, které se skutečně staly. A co vy, opravdu znáte Olomouc tak dobře, jak si myslíte?

Účastníci hry byli rozděleni do týmů o cca třech až čtyřech osobách; na začátku dostali k dispozici mapu a úkol hledat studenta, který ztratil klíče. Ten je pak dovedl ke katakombám pod Kapucínským klášterem. Tady bylo třeba najít ztracené klíče – tým však procházel podzemím jen se svíčkami. Po úspěšném nalezení klíčů vedla cesta dále na Dolní náměstí, kde byli připraveni čtyři hudebníci a dirigentský pult s taktovkou. Jeden z týmů měl vybrat skladbu, kterou pak i dirigoval. Dalším stanovištěm byly prostory u Terežské brány; dva architekti plánovali, co postavit namísto nevzhledného parkoviště, a požádali hráče o pomoc – metodou živých soch navrhli památník, který místu dodá ztracenou krásu.

Od zastávky u soudu provázeli tým průvodce z dávno zašlých časů až ke kostelu Neposkvrněného početí Panny Marie. Hráči měli možnost vyslechnout ne zcela známý příběh o zdejší mnichovi Jindřichovi a vzdát čest jeho památce. Následujícím cílem byla Lomená galerie – jeden vybraný člen týmu tady zakreslil na mapě na zdi své nejoblíbenější místo v Olomouci. Po cestě na Václavské náměstí pak účastníky zastavila žena s prosbou o pětikorunu a interaktivním příběhem varovala před předsudečností. Předposledním místem trasy byl Dóm; u něj pro tento den přistála vesmírná loď. V jejích útrobách čekal video pohled na Olomouc z ptáčích perspektiv. Hra se končila ve Freskovém sále na Wurmově ulici, kde byly na několika obrazovkách promítány autentické příběhy, ze kterých TISÍC A JEDNA OLOMOUC vycházela a kterými se inspirovala. Nakonec celý tým dostal vytištěnou fotku od Terežské brány – na památku.

TISÍC A JEDNA OLOMOUC je především dlouhou procházkou, která odhaluje ne vždy známá zákoutí města, v konečném důsledku ale nenabízí nic až tak ohromujícího. Šlo tedy hlavně o příjemně strávený čas v uličkách v historickém centru Olomouce. A pak už záleží na jednotlivých účastnících, komu to stačí a komu ne.

Barbora Chovancová

PŘÍBĚH PETRA NERUŠILA

Jak se mnozí domnívají, tak já neparticipuji na Divadelní Floře od jejího začátku, ale někdy od roku 2001. Když Divadelní Flora Olomouc vznikla, přiznám se, že jsem její existenci ani nezaregistroval. Šlo o přehlídku moravských více-souborových divadel a nejednalo se o festival v pravém slova smyslu, protože divadelníci odehráli inscenaci a zase odjeli. Moc se nepotkávali. Vše se změnilo s příchodem Petra Gábora a Věrky Maškové. Od té doby se Flora proměnila a vyrostla. Osobně mám třeba radost z toho, že si členové Pražského komorního divadla oblíbili Olomouc natolik, že se sem chtěli přestěhovat.

A letos? V souvislosti s minipřehlídkou slovenských inscenací si vzpomínám na jednu pikantérii. Jedna paní středního věku se mě před lety ve foyer Moravského divadla ptala, jestli hostující slovenské divadlo bude hrát ve slovenštině. I když jsem jí vysvětlil, že je to slovenské divadlo, přesto se divila tomu, že když hrají v Čechách, tak ve slovenštině. Takže, kdyby měl někdo pocit, že to bude jinak, říkám, že SLOVÁCI BUDOU MLUVIT SLOVENSKY, a doufám, že jim budeme rozumět.

Petr Nerušil

PROČ JSTE ...

... NEPŘIŠLA ...

... PŘED ČTYŘICETI LETY?

NE 10

11:00 Konvikt / šapitó
PUTOVÁNÍ aneb Voda hučí, vítr fučí, země mlčí, oheň praská –
klíč je láska

Divadlo MY Olomouc
KDE SE STALA CHYBA?
Spolu Olomouc

14:30 a 21:00 S-Cube
BÁBY

Divadlo Na zábradlí Praha

Báby v režii Anny Petrželkové, držitelky Ceny divadelní kritiky 2014 za Talent roku, staví na svérázné poetice Daniila Charnse a výrazné stylizaci. V pozoruhodné výpravě Evy Jiřikovské se rozehrávají zábavné etudy čtyř báb a dvou kadeřníků; bez zjevných spojitostí, ale s notnou dávkou legrace a grotesknos-

ti, ze kterých nakonec mrazí. Inscenaci završuje obraz s „dětskou“ Bábou (Rebeka Němcová), který přináší jak přesah, tak konečné vypointování celé hry. Jedná se o mimořádný počín Divadla na zábradlí, který není radno vynechat – ovšem s rizikem namožení bránice a husí kůže zároveň. (barch)

17:30 Moravské divadlo
LES

Slovenské komorné divadlo Martin

Jeden les, dva zájemci a nekonečný spor. Klasika ruské i světové dramatiky zobrazuje lidskou chamtivost v groteskním hávu, nadto si ještě pohrává s absurdním a odcizeným chováním ve společnosti. Slovenské komorné divadlo pod vedením mladého a nadějného režiséra Lukáše Brutovského posouvá Ostrovského grotesku blíže k dnešnímu divákovi a přidává řadu aktualizací a odkazů na současnou politiku i společnost. Komorné divadlo, které v rámci předchozích ročníků Divadelní Flory uvedlo inscenace Striptíz Tartuffe a Ivanov, tak předvede další ze svých „událostí sezóny“. (bkr)

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ > WWW.FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA > WWW.TWITTER.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktor: Martin Macháček, **redakce:** Barbora Chovancová, Barbora Křížová, Tereza Tylová,
korektury: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,
email redakce: zpravodaj19divadelniflora@gmail.com
tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, **email:** tiskarna@zc.cd.cz

pořadatel

hlavní partner

za podpory

MINISTERSTVO
KULTURY

partneři

Olomoucký kraj

hlavní mediální partner

Česká televize
Televizní studio Ostrava